

Malcolm J. Hunt - Bosszúangyal értékelés

IRODALOM

Személy szerint nagyon örültem, amikor a kiadó bejelentette a Bosszúangyalt, mivel már a szerző novelláit is szerettem, valamint Malcolm J. Hunt (ott Diocletianus) fórumos hozzászólásai is megerősítették, hogy itt valami okos dolog készül. Aki forgolódik a Delta Vision fórumain annak talán az is nyilvánvaló, hogy Kígyószív munkacímmel(?) szerkesztésre vár a szerző második regénye is. Ez főként annak fényében nagyon jó hír, hogy a Bosszúangyal is kifejezetten jól sikerült könyv.

A recept nem bonyolult: a regény egy jól kiérlelt koncepcióra épít és abból építkezik, szigorúan a saját térfelén maradván, nem engedve teret a fölös légvárépítésnek, ami miatt a történet nem esik szét, hanem végig feszes marad. A szerkezet, amely tulajdonképpen megegyezik a Hőseposzéval („novellaregény”) nagyon jól megtámogatja a látomásokra építő történetvezetést.

A kötet egy hetedikori történetszállal indít, és a továbbiakban a borítón is szereplő csatabárd történetének vezérfonalát követve jutunk el sorban haladva egészen a másodkorig. A regény egy sor ügyes eszközt használ arra, hogy a novellák olvasása során megmaradjon az egyre mélyebbre húzó, spirálisan lefelé tartó érzés, ahogy a szöveg is elmerül az yevi régmúltban. Ilyenek a „filmes” vágások, ahogy egyik novella vége rögtön átbukik a következőbe, nem hagyva teret arra,

hogy az olvasó kizökkenjen a zuhanásból. Ezek olyan eszközök, amelyek nagyon sokat hoztattak ahhoz, hogy a regény végeztével elégedetten tettem vissza a polcra a könyvet.

Az egyes novellák főszereplői és főbb karakterei jól kidolgozottak, és kifejezetten ötletesek, a crantai (negyedkor) novella pedig egészen bravúros megoldásokat használ karakterábrázolás terén. Az egyes korok idősíkját magukba foglaló fejezetek viszonylag rövidek, de ezalatt az író egy pillanatra sem pazarolja az időt, a M* szövegekre egyébként jellemző szócsépléssel. A jól felépített koncepció és a kiérlelt alapötletek itt is hozzáteszik a magukét a könyvhöz, ugyanis a Bosszúangyal önmagában többet és szebben tesz hozzá Ynevhez, mint mondjuk az Északi Szövetség világleíró könyv. Végre nem a világepítést támogatja a történet, hanem fordítva: Malcolm J. Hunt csak ott színezi a világot, ahol szükséges, de ott olyan mélységig amennyire a novella indokolja. A legkönnyebben érthető példa erre az ötödikori történetszál, amelyben egy kyr judikátor ("jogtudó és vándorbíra") nyomozását követhetjük. Itt képet kapunk a kyr jogrendről, az alapvető jogelvekről, az ítélkezési gyakorlatról és fonáságairól, valamint a nem kyr népelemek életéről a kyr társadalomban és még egy kis filozofálásra is jut idő az igazság

kétarcúságáról. Viszont mindezt a történetnek és a karakterépítésnek alárendelve, azzal koherensen, sosem öncélúan.

Ahonnán én látom a regény legtöbb erénye abból a tényből táplálkozik, hogy egy igen kiérlelt alapra épít (a szerző bevallása szerint egyes novellák már 2008–2009-ben elkészültek), valamint nem akar nagyobbak látszani, mint ami és ami még fontosabb: tiszteletben tartja az olvasó idejét és szórakozását.

Hogy negatívumokat is említsek – hiszen a kiadó is figyeli a Molyos felületeket és van tér a fejlődésre, a regény messze legnagyobb hiányossága, hogy egy osztott világhoz készült, amelynek meg vannak a maguk szabályai. Ezzel az égvilágon semmi gond, mivel az ilyen alkotói tereknek ez a sajátossága, de a regény sajnos a modernkori M* könyvekre jellemzően kissé szervilis módon tartja tiszteletben ezeket a szabályokat, amely túlbuzgóságnak egyenes következménye, hogy erősen rombolja a könyv élvezeti értékét. A könyvhöz odacsatolták a szinte már kötelező nagyjából 30 oldalas függelék, benne minden földi jóval. Erősen tartom, hogy amit 280 oldalban előzőleg nem sikerült a történet szerkesztéséig elmagyarázni, az a szöveg szempontjából sokkal szerencsésebb, ha nem is kerül magyarázatra. Ha valami magyarázatra szorul, akkor lábjegyzetek használata a függelékes megoldásnál sokkal kevésbé vet ki az élményből.*

A másik dolog, amelyet a Bosszúangyal kötelező elemként megkapott, az a MAGUS könyvekre jellemző szókészlet. Itt nem elsősorban a népnevekre vagy más Ynev specifikus szavakra gondolok (ezt a vonatkozó hatodikori novellában kifejezetten jól kezeli az író), hanem a kötelező szófordulatokra (pergamenszárak bőre), és RPG-ből beragadt agyatlanságokra (páncélokról nyakra főre lepattanó nyílvesszők), valamint a minden MAGUS könyvben kötelező „érményi helyet” és a „lemezek közti” illesztéseket megtaláló nyílvesszőket.

A negatívumok között fel lehetne sorolni a korai regényekre jellemző hibákat (pl. a karakterek

döccenőit, vagy többivel összehasonlítva gyengébb részeket: ez itt talán a hetedikori szál vagy a lezárás lehetne), de ezek fejtegetését azért érzem feleslegesnek mivel többé-kevésbé magától értetődőek, ahogyan (az író fejlődési pályájából láthatóan) az is, hogy a következő szövegben már valószínűleg egyáltalán nem lesznek jelen, emellett pedig a regény annyira őszinte és szórakoztató, hogy a kis hibák egyáltalán nem vesznek ki az élményből. Nagyon jó érzés volt egy M* könyvön újra izgulni és várni a végkifejletet.

Ha a Kígyószívre az említett hibákat sikerülne kijavítani, és megtartani a Bosszúangyal színvonalát én már nagyon elégedett lennék. Addig is a könyv megkapja a maga négy csillagát**: szólok, hogy nálam M* regényben ezt a szintet csak Chapman, Renier, Sherwood meg Boomen hozza.

*Ahogyan azt a párhuzamosan olvasott Fekete Turloch és a kelták is ékesen bizonyítja. A függelék pedig oda lehet QR kódolni a könyv végére, épp ezért létezik az Ynev.hu.

**Egy negyed csillag a kiírthatatlan optimusmusom miatt. :-)

2016.05.12.

Szerző: nagydviktor

Forrás: Moly.hu

Szerkesztette: Magyar Gergely